

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 11 listopada 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Leopold Schmitzer przeciwko Bundesministerin für Inneres

(Sprawa C-530/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2000/78/WE — Równe traktowanie w zakresie zatrudnienia i pracy — Artykuł 2 ust. 1 i art. 2 ust. 2 lit. a) — Artykuł 6 ust. 1 — Dyskryminacja ze względu na wiek — Uregulowanie krajowe uzależniające zaliczenie okresów nauki i zatrudnienia przeżytych przed ukończeniem 18. roku życia, dla celów określenia wysokości wynagrodzenia, od wydłużenia okresu zatrudnienia wymaganego do awansu — Względy uzasadniające — Przydatność do osiągnięcia zamierzonego celu — Możliwość kwestionowania wydłużenia okresu zatrudnienia wymaganego do awansu)

(2015/C 016/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Leopold Schmitzer

Strona pozwana: Bundesministerin für Inneres

Sentencja

- 1) Wykładni art. 2 ust. 1, art. 2 ust. 2 lit. a) oraz art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, że przepisy te stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które – w celu wyeliminowania dyskryminacji ze względu na wiek – uwzględnia okresy nauki i zatrudnienia przebyte przed ukończeniem 18. roku życia, ale jednocześnie – w przypadku urzędników dotkniętych ową dyskryminacją – wydłuża o 3 lata okres zatrudnienia wymagany do awansu z pierwszego do drugiego stopnia szeregowania w każdej z grup zatrudnienia i w każdej z kategorii płacowych.
- 2) Wykładni art. 9 i 16 dyrektywy 2000/78 należy dokonywać w ten sposób, że urzędnik, wobec którego doszło do naruszenia zasady równego traktowania ze względu na wiek w związku ze sposobem ustalania daty odniesienia dla potrzeb awansu, powinien mieć możliwość powoływania się na art. 2 dyrektywy 2000/78 w celu zakwestionowania dyskryminacyjnych skutków wydłużenia okresu zatrudnienia wymaganego do awansu nawet wtedy, gdy jego wniosek o ponowne ustalenie owej daty odniesienia został rozpatrzony pozytywnie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 15 z 18.1.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 listopada 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky – Republika Czeska) – L przeciwko M

(Sprawa C-656/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Artykuł 12 ust. 3 — Dziecko, którego rodzice nie są małżeństwem — Prorogacja jurysdykcji — Brak zawisłości innej sprawy powiązanej — Uznanie jurysdykcji — Kwestionowanie jurysdykcji sądu przez stronę, która wniosła sprawę do tego samego sądu)

(2015/C 016/11)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší soud České republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: L

Strona pozwana: M

przy udziale: R, K

Sentencja

- 1) Artykuł 12 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 należy interpretować w ten sposób, że pozwala on, dla potrzeb postępowania z zakresu odpowiedzialności rodzicielskiej, ustalić jurysdykcję sądu państwa członkowskiego, które nie jest państwem zwykłego pobytu dziecka, nawet jeżeli przed wybranym sądem nie toczy się żadne inne postępowanie.
- 2) Artykuł 12 ust. 3 lit. b) rozporządzenia nr 2201/2003 należy interpretować w ten sposób, że nie można uznać, iż jurysdykcja sądu, do którego jedna ze stron wniosła o rozpoznanie sprawy z zakresu odpowiedzialności rodzicielskiej, została „wyraźnie lub w inny jednoznaczny sposób uznana przez wszystkie strony postępowania” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli strona pozwana w tym pierwszym postępowaniu inicjuje następnie drugie postępowanie przed tym samym sądem i w ramach pierwszej swojej czynności w pierwszym postępowaniu podnosi brak jurysdykcji tego sądu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 85 z 22.3.2013.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 13 listopada 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-112/14) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodny przepływ kapitału — Artykuły 49 TFUE i 63 TFUE — Artykuły 31 i 40 porozumienia EOG — Krajowe przepisy podatkowe — Wypłata zysków członkom spółek o skoncentrowanym akcjonariacie — Odmienne traktowanie spółek będących rezydentami i spółek niebędących rezydentami — Czysto sztuczne struktury — Proporcjonalność)

(2015/C 016/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i L. Armati, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciel: L. Christie, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Przyjmując i utrzymując w mocy przepisy podatkowe dotyczące wypłaty zysków członkom („participants”) spółek niebędących rezydentami, które przewidują różne traktowanie działalności krajowej i transgranicznej, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które ciążyą na nim na mocy art. 63 TFEU i art. 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r.
- 2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążane kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 z 16.6.2014.